

BARTIN'ın GÜNEŞLERİ ...

Gizem YAZ

Karanlık dağlar, artlarında doğmayı bekleyen bir güneş saklar sanırdım, bir değil binlercesini saklarlarmış. Anadolu'da bir yatılı bölge okulunun bahçesinde güneşi doğuda Kocadağ'ın zirvesinde beklerken öğrendim bu gerçeği. Zira o cumartesi günü güneşler mahmur gözleriyle yurdun kapısından doğdu.

Bir gecede belirmiş bir sürü üniversiteli gence şaşkın şaşkın bakarken nasıl ışıl ışıldılar, nasıl yansyordu ellerindeki çivilerden o neşeli ışıkları, nasıl çınlıyordu etrafta binlerce adım sesi: Derya, Fuat, Zehra, Nurcan, Büşra, Selim, Ela, Ravza, Sema, Mehmet, Yunus... Bu güneşlerin hikayesini anlatacağım size, hepsi birer birer doğacak ufuktan.

O sabah kahvaltı masasına oturduğumuzda sessizlik hâkim, henüz uzak bir memleketten gelmiş yabancılarız. O ilk günaydınlar, tanışma faslı derken sorular, paylaşılan hayaller, türlü hikayeler... Kalkarken bir baktım ben Büşra'nın en sevdiği hayvanın çita olduğunu biliyorum o benim favori rengimin turuncu olduğunu öğrenmiş. Zehra'nın başarılı bir voleybolcu olunca libero mu yoksa pasör mü oynayacağına karar veriyoruz. Masamız o kadar gürültücü ki konuşmaktan çayımız soğumuş da biz içmeyi unutmuşuz. Sunuma geç kalmamak için tikiyoruz ağızımıza kalan domatesleri ve koşturuyoruz okula.

Hüseyin hoca Sylvesterli kravatını çıkarıyor ben de çocuklarla beraber uzatıp kafamı bakıyorum heyecanla. Onlarca kez görmüşüm o kravatı ama her seferinde yine onu bekliyorum.

Sunum sonunda arkamda mini mini başlardan oluşan bir kuyrukla sınıfa gidiyoruz ve işte o an. Yirmi bir çift göz bana bakıyor. Yirmi bir demek dile kolay ama hepsi ayrı bir alem. O yirmi bir baştan yirmi bir binlik bir "Söz" nidası gürlüyor. Onlar söz veriyor çok çalışıp hepimizi geçeceklerine ama bilmiyorlar ki ben de onlara söz veriyorum içimden, hepsinin o aydınlık yüzlerini hatırlayacağıma dair.

Koridorda burunlarına konduruyorum kuşu, adını Rıfki koyuyoruz. Obleckle oynuyoruz hep beraber, zar zor ikna ediyorum sınıflarına gitmeye. Cihan koşa koşa yanıma geliyor ve eşlik ediyor bana sınıfa kadar. Yolda sohbet ederken bana dönüp gururla “Biliyor musun ben çok özel bir çocuğum!” diyor. Benim gözlerim kamaşıyor Cihan’a bakarken, onunsa gözleri parlıyor heyecandan.

Ece ablanın robot etkinliğini izliyoruz hep beraber. Kucağımda sınıflarının kedisi Fıstık, robot böceklerimizi yakalamaya kararlı. Sabırsızlanıyor, çıkmak istiyor kollarımdan. Benim okşamalarım kâfi gelmiyor rahatlatmaya. Sema geliyor yanıma Ben empatiyi Sema’yla tanışana kadar bilmiyordum. Sema’nın koca yüreği öğretiyor bana o etkinlikte. Önce kedinin özgürlük çırpınına bakıyor, benden bırakmamı istiyor. Sonra Ece ablasının kediden korktuğunu anlıyor. Korkunun da esaretin de orta yolunu kediciği severek uyutup iki tarafı da mutlu ederek çözüveriyor. Ah Sema... Özel ve güzel Sema bilmiyor ki benim için artık tüm kedilerde onun yüzü var, tüm kediler Sema diye miyavlıyor.

Kütüphaneyi kuruyoruz okula ertesi teneffüs, Cemre heyecanla geliyor elimizdeki kitapları görünce. Tek tek tüm Sevim Ak kitaplarını kapıyor. “Bunu okudum! Bunu da! Tüh bunu

bilmiyorum, hemen okumam gerek!" Cıvıdıyor kutuların arasında. En sevdiği yazarmış Sevim Ak. Bulabildiği tüm kitaplarını okumuş, bilmediklerine iştahla bakıyor. Okuluna bırakacağımızı öğrenince bu kitapları, ondan mutlusu yok. Önce hangisini okusam diye "O piti piti"ye başlıyor.

Ve benim projedeki favori anım geliyor. Dış deney vakti! Soğanı tuzla buz ediyor, sevgili arkadaşım azimli solucanla tanıştırıyorum onları. Bir söz daha veriyorlar bana solucan arkadaş gibi azimli olacaklarına, pes etmeyeceklerine hep en yüksek zirveyi hedefleyeceklerine.

Otobüsü yükleyip ayrılmadan önce anlaşıyoruz onlarla Yunus Çapa Fene gidecek, Ela Güzel Sanatlar Lisesine, Mehmet Samsun Fende okuyacak ve bol bol mektup gönderecekler bize.

Otobüse binip hareket ediyoruz.

Pencerelerden el sallarken çocuklara

aniden koşmaya başlıyorlar peşimizden.

Kapıya kadar otobüsle yarışıyorlar.

Onların adımlarının yavaşlayışını,

simalarının küçülüşünü ve

okul binasının gözden kayboluşunu izliyoruz.

Geriye anılar kalıyor yalnızca.

Hem zihnimi

hem bu satırları süsleyen Bartın'ın, Zonguldak'ın,

tüm Anadolu'nun güneşleri ile dolu anılar.

Gizem Yaz
Boğaziçi Üniversitesi
Kimya Mühendisliği Bölümü